

NOVELLIKOKOELMA

NOVELLIKOKOELMA
7F
2026

TERVETULOA KUKKATIELLE!

Tämän novellikokoelman novellit ovat kaikki Lyseon peruskoulun vuoden 2025–2026 7F-luokkalaisten kirjoittamia. Novellien päähenkilöt asuvat kaikki samassa vanhassa, puisessa kerrostalossa Kukkiatiellä.

Vaikka miljöö on kaikissa tarinoissa sama, on jokaisen oven takana hieman erilainen tarina. Tarinan ei kuitenkaan tarvitse sijoittua ainoastaan yhteen asuntoon, poistuuhan jokainen meistä silloin tällöin kotoaan. Lisäksi jokaisessa novellissa pitäisi olla ainakin yksi takauma. Kokeile, löydätkö ne kaikki!

Sama talo voi kätkeä sisäänsä aikamoisen kavalkadin erilaisia kohtaloita. Koputa, soita ovikelloa tai kurkkaa varovasti postiluukusta!

Kukkatie 1

Katselin tiskipöydällä lojuvia tiskejä, jotka olivat olleet siinä monen monta päivää. Pakko oli päästä pihalle polttamaan kannabista, koska ruiskutettavat huumeet olivat jo loppuneet. En voinut mennä pihalle, sillä naapurini tarkkailivat minua, koska kuljen aina huppu päässä. He alkoivat epäillä minua. Pillereitä yritin etsiä keittiön kaapeista, sohvan alta, lääkekaapista sekä mikrosta, mistään ei löytynyt mitään. Pakkomielle oli niin paha, että päätin sytyttää kannabissätkän ja aloin polttamaan sitä keskellä olohuonettani.

Yhtäkkiä kuulin, kun ulko-oveani hakataan lujaa, koko talo tuntui tärisevän. Säikähdin, heitin puoliksi poltetun sätkän olohuoneen lattialle roskien keskelle paniikissa. Mietin, mitä tekisin nyt. En voinut avata ovea. Jos olisin avannut oven, sen takana oleva aggressiivinen ihminen olisi saanut tietää, että olen alaikäinen ja minulla on asunto. Hän olisi myös saanut tietää, että minä käytän 14-vuotiaana huumeita.

Kiinni jääminen ei olisi ollut pahin asia mitä tässä olisi voinut käydä. Pahin asia olisi ollut se, kun minut viedään takaisin kotiin vanhempieni luokse, josta minä karkasin noin kuukausi sitten. Ne ei edes ole minun vanhempiani, itse minä olen itseni kasvattanut. Ne vain makasivat sohvalla, joivat kaljaa ja vetivät kaikkia mahdollisia erilaisia pillereitä.

Naapurit olivat jo aiemmin tulleet ovelleni koputtamaan, koska he olivat nähneet, kun olin hiippaillut ulkona huppu päässä etsimässä tiputtamiani ruiskuja. En tykkää yhdestäkään naapuristani, koska ne kaikki aina yrittävät saada minulle lisää ongelmia. Jossu on ainoa mukava naapurini, koska se ei valita mistään ja se myy minulle mitä tahansa haluan. Olen mennyt Jossun luokse myös piiloon äkäisiä naapureitani.

Jouduin olemaan kaksi päivää ilman mitään päihteitä, koska en voinut lähteä talostani ulos. Ne olivat kauheimmat kaksi päivää, mitä olen ikinä elänyt. Sain Jossulta taas muutaman päivän päästä halvalla kaikkea erilaisia huumeita. Aloin käärimään heti kannabissätkää ja aloin polttamaan sitä. Tämä idea muutti koko elämäni.

Kuulin oveltani koputusta, en välittänyt, koska se oli varmaan taas joku äkäinen naapuri. Olin juuri polttamassa sätkääni loppuun, kunnes kuulin ovelta huudon "POLIISI, AVAA OVI!!!!" En ole ikinä säikähtänyt niin paljon, hyppäsin ilmaan ja huusin "ÄÄÄÄÄÄÄÄÄÄÄÄHHHHHH!!!!" Heitin sätkän jälleen olohuoneen lattialle ja aloin etsimään piilopaikkaa. Löysin hyvän piilopaikan omasta vaatekaapistani. Kuulin, kun poliisit tuli ovestani läpi ja he hiljenivät heti.

Kuulin kun he alkoivat kuiskimaan "En olo ikinä nähnyt näin paljon huumeita ja likaa yhdessä talossa." En ole eläessäni ollut niin peloissaan kuin silloin. Poliisit alkoivat etsiä minua. Kuulin, kun he etsivät koko talon eikä silti löytäneet minua. He alkoivat lähestyä minun huonettani. Hengitykseni salpaantui ja tunsin, kuinka käteni hikosivat.

Yhtäkkiä valo tuli kaappiini, ja näin kun poliisit olivat edessäni. He järkyttyivät minun kuntoani, ja kysyivät "Mitä sinulle on käynyt? Missä sinun vanhempasi ovat? Oletko sinä käyttänyt kaikki nämä päihteet ja huumeet mitä täällä on?" Minua pelotti ja sanoin ääni väristen "Älkää viekö minua takaisin vanhempieni luokse, jooko?" Poliisit huolestuivat vielä enemmän ja kysyivät "Miksi?" Selitin kaiken lapsuudestani ja siitä, miten en haluaisi, että elämäni on näin huono.

Elämäni oli täynnä huumeita ja päihteitä vain, koska vanhempani eivät olleet pitäneet minusta huolta ja halusin pakoan omia ajatuksiani. En halunnut olla sellainen, mitä

olin. En halunnut muuttua samanlaiseksi, kuin vanhempani, mutta tällainen minusta nyt tuli.

Poliisit kutsuivat paikalle sosiaalityöntekijät, ja me aloimme yhdessä miettiä, mitä oikein tekisimme minun kanssani. Päädyttiin siihen, että sosiaalityöntekijät veivät minut sairaalaan osastolle, kävin siellä suihkussa, huumetesteissä ja verikokeissa.

Ensimmäiset pari päivää, viikkoa ja jopa kuukautta ilman huumeita tai muita päihteitä olivat todella vaikeita. Lopulta aloin elämään hyvää elämää osastolla ja lopulta pääsin toiseen perheeseen asumaan. Minun omat vanhempani eivät olleet vihaisia minulle. He olivat itsekin sitä mieltä, että on parempi, jos asun jossain muualla. Olen ikuisesti kiitollinen niille kahdelle poliisille, jotka pelastivat minut silloin.

Kukkatie 3

Osoitteessa Kukkatie 3 asuu nainen nimeltä Josefiina, mutta häntä kutsutaan Jossuksi. Hän on vasta kaksikymmentävuotias, mutta on jo alkoholisti ja myy huumeita. Jossulla ei ole työpaikkaa, perhettä tai ystäviä. Hänellä on masennus ja mielialahäiriö, jotka vaikeuttavat ja valmiiksi vaikeaa elämää.

Jossu on noin 160 cm, hoikka, mustatukkainen ja sinisilmäinen tyttö. Hän yleensä pukeutuu yksinkertaisiin vaatteisiin ja näyttää kalpealta. Hän on luonteeltaan hiljainen ja synkkä, jonka takia hänellä ei ole kavereita. Ainoa naapuri, jolle Jossu on puhunut, oli alakerran naapuri. He tekivät huumekauppaa. Jossun talo on sotkuinen ja yksinkertainen, joka haisee aina oluelle ja kannabikselle.

Jossu asui ennen kyseisessä talossa vanhempiensa kanssa. Heillä oli todella vakava alkoholiongelma ja näkivät lapsensa vain ongelmana. Kun Jossu oli 17 hänen

vanhempansa jättivät hänet yksin taloon asumaan. Jossun on vaikea maksaa laskut ja vuokra ilman töitä ja silti koulua käydessään. Vaikka ei sekään oikein menesty.

Jossun postilaatikkoon oli tullut taas kirje vuokranantajalta. Vuokra on maksamatta. Vaikka Jossu myy huumeita ja alkoholia alaikäisille, niistä ei saa tarpeeksi rahaa. Jossu oli juuri myynyt kaikki kannabiksensa ja vuokranantaja ei jätä rauhaan ja uhkaa uloshäädöllä. Jossu kyllä ymmärtää, että vuokra pitää maksaa, mutta rahaa ei ole.

Jossu aikoi lähteä lenkille miettimään raha-asioita. Hän oli vasta päässyt viereiselle tielle, kun vuokranantajalta tuli puhelu. "Kasvatatko sä jotai vitun kannabista siellä

kämpässä? huusi vuokranantaja. Siihen Jossu vastasi: “Ei ei en mitenii?”” Noku tullut niin monta ilmoitusta naapureilta. Ja muutenkin et oo maksanu vuokraa ainakaan kahteen kuukauteen, joten vaikka ne kytät ei sieltä mittään löydä niin heitän sinut silti ulos. “huusi vuokranantaja Jossu kyllä osasi odottaa tätä ja lopetti puhelun.

Jossu juoksi kotiin ja ei nähnyt vielä mitään. Hän juoksi sisälle piilottamaan huumevarastoaan, mutta oli jo myöhäistä. Poliisit avasivat oven yleisavaimella ja alkoivat kuulustelemaan Jossua. He myös kirjasivat kaiken ylös ja kertoivat oikeudenkäynnin päivämäärän, sillä Jossu kielsi kaikkia syytteitä.

Oikeudenkäynnissä Jossu ei menestynyt. Hänellä ei ollut varaa asianajajaan. Jossun tuomio oli 25 kuukautta vankilassa, sillä jonkun lapsen vanhemmat olivat kertoneet, että Jossu oli myynyt myös alaikäisille. Oikeidenkäynnissä oli monien lapsien vanhempia ja lapsia, jotka olivat todistamassa rikoksia. Jossu mietti vanlikassa tekojaan ja elämäntapojaan, luuletko oppiiko hän?

Kukkatie 4

Juhan elämä

Juha heräsi aamulla siihen, kun hänellä oli nälkä. Hän veti burgeri sukat jalkaan ja meni jääkaapille katsomaan, olisiko siellä mitään ruokaa. Juha löysi 2 päivää vanhan juustohampurilais aterian ja söi sen. Hänen kotinsa oli tosi sotkuinen, lattialla oli vaatteita, roskia ja kaikkea muuta epämääräistä. Juha ajatteli, että hän voisi siivota kotinsa mutta tajusi hyvin nopeasti, että hän ei pääse kunnolla kyykkyyyn koska hänen mahansa tulee eteen, joten hän vain luovutti.

Tämän kaiken jälkeen Juha puki päälleen ulkovaatteet ja lähti kävelemään kohti Burger kingiä. hetken päästä hän saapui sinne mutta heti ovella tuli ongelma. Burger kingin työntekijä ei laskenut Juhaa sisälle koska hän pelkäsi, että Juha syö koko Burger kingin konkurssiin. Juha halusi kuitenkin johonkin pikaravintolaan syömään, joten hän lähti sieltä ja alkoi kävellä kohti Hesburgeria. Kun Juha pääsi sinne tällä kertaa hän sai tilata koko menun ihan rauhassa ilman että kukaan valitti. Kun hän oli syönyt kaiken, hän lähti kävelemään kotiin. Matkalla hän kuitenkin törmäsi vanhaan kaveriinsa Perttiin. "Moi

Pertti!" sanoi Juha. Pertti vastasi "Moi Juha miten menee?" "huonosti." Juha vastasi "miksi" Pertti kysyi. Juha selitti Pertille "syön ja juon liikaa kaikkea epäterveellistä, taloni on sotkuinen enkä saa sitä siivottua koska lattialla on paljon roskaa mutta en pääse kyykkyyn mahani takia." "sepä harmi ehkä sinun pitäisi vähentää syömistä ja aloittaa terveelliset elämän tavat." Sanoi Pertti. "Jep olen samaa mieltä ehkä minun pitäisi alkaa syömään terveellisemmin mutta ensin haluan kyllä syödä viimeisen epäterveellisen ateriani joku herkullinen smashburger voisi olla hyvä." Sanoi Juha. Hyvä voin tulla auttamaan talon siivouksessa myöhemmin illalla, jos käy." Sanoi Pertti. "joo käy käyn ennen sitä syömässä sen burgerin jossain ravintolassa." Sanoi Juha. "ok nähdään sitten heippa." sanoi Pertti "joo heippa." Sanoi Juha.

Juha käveli kotiin tässä välissä, kun hän pääsi sinne hän meni suoraan tietokoneen ääreen pelaamaan. Hetken päästä Juha lähti syömään viimeisen aterian ennen laihduttamista. Hän päätti mennä syömään Kerubiin. Siellä hän otti smashburgerin ranskalaisilla ja Coca- Colalla. Kun ruuat tuli Juha aloitti burgerista ja siirtyi sen jälkeen ranskalaisiin mutta sitten tapahtui jotain. Juha oli syönyt jo puolet ranskalaisista, kun hänen toinen puoli kehostaan halvaantui. Ravintolassa ei ollut ketään muita tarjoilijan ja Juhan lisäksi mutta tarjoilijakin oli jossain muualla eikä nähnyt tätä tilannetta. Hetken päästä Pertti tuli tähän ravintolaan ja huomasi kun Juha makasi maassa. "Mitä tapahtui?" Pertti kysyi. Juha yritti vastata mutta ei pystynyt koska puolet naamastakin oli halvaantuneena. Pertti soitti paikalle ambulanssin, jolla Juha vietiin sairaalaan. Siellä hän kuitenkin parantui hyvin nopeasti ja hän pääsi kotiin seuraavana päivänä.

Kun Juha oli kotona, hän soitti heti Pertille ja kysyi että miten hän tiesi, että missä hän on. Pertti kertoi, että hänellä oli kestänyt niin kauan, että hän huolestui ja lähti etsimään Juhaa. Tämän jälkeen Juha kutsui Pertin kylään auttamaan talon siivouksessa. Kun Pertti tuli Juhan luokse he siivosivat talon ja Juha lupasi, että hän alkaa syömään terveellisemmin ja niin hän teki. Vuosi myöhemmin Juha voi tosi hyvin ja on hyvässä kunnossa. Pertti ja Juha ovat edelleen kavereita.

Kukkatie 5

Asunnossa tuoksui vanha vanilja, joka loi heti kotoisan olon. Kissani asettautui lattialle ja huomasin, että hän rakasti jo uutta kotiamme. Seisoin hetken hiljaa eteisessä ja kuuntelin talon ääniä. Jossain narahti lattia, ja ikkunasta virtasi sisään pehmeää iltapäivän valoa. Laskin laukun lattialle ja ajattelin, että ehkä tämä paikka olisi enemmän kuin vain asunto. Ehkä tämä voisi olla uusi alku vanhojen kokemusten kadottamiseksi.

Oli kulunut kaksi viikkoa muutosta, kotini oli nyt sisustettu kodikkaaksi ja uutta työpaikkaa on etsitty. Löysin vapaan työpaikan keskustassa sijaitsevasta kissakahvilasta. Huomenna onkin jo ensimmäinen työpäivä, olen valmistellut kaiken. Seuraavan päivän asu on aseteltu makuuhuoneen tuolille, bussikortti on hankittu ja reitti on varmistettu. Nyt vaan täytyy kerätä rohkeutta ja olla valmiina kaikkiin vastoinkäymisiin.

Seuraavana aamuna heräsin siihen, kun kissani tallusteli päälläni odottaen ruokaa. Vilkaisin kelloa ja päätin, että nyt voisi olla hyvä aika nousta. "Okei, okei. Minä kyllä ruokin sinut pian, malta hetki", sanoin kissalleni, aivan kun hän ymmärtäisi mitään.

Petasin sänkyyni, puin päälleni ja lähdin ruokkimaan kissaani. Maie odotti jo malttamattomasti ruokaa, pörräsi jaloissa ja maukui, ihan kuin ei olisi koskaan saanut ruokaa. Juuri kun olin antamassa Maielle ruokaa, päätti hän hypätä syliini ja kaikki kissanruoka oli nyt villapaidallani. “Maie, ymmärrän että et halua, että lähden mutta ei sinun nyt kimppuun tarvitse hyökätä!”, sanoin Maielle.

Maie päästi irti villapaidastani vasta kun ruoka oli hänen kupissaan. Riisuin villapaidan ja vaihdoin sen mustaan villapaitaan. Aikaa ei ollut enää paljon, joten pakkasin laukkuni kiireessä, laitoin lämpimän takin ja kengät jalkaan. Aamupalaa en kerennyt syödä, joten nappasin mukaani muutaman omenan. Suorastaan juoksin ulos asunnosta ja samalla tapasin ensimmäisen naapurini. Hän oli vanha nainen, joka oli hyvin uskonnollinen. “Anteeksi, nuori neiti-”, nainen sanoi mutta kävelin niin nopeasti, että en kuullut sanaakaan. Saavuin pysäkillle juuri sopivaan aikaan. Linja-auto oli vasta kulman takana. Hetken päästä linja-auto saapui ja astuin sisään. Se oli erittäin täynnä, jäljellä oli vain yksi penkkirivi, johon minä istuin.

Kun istuin alas otin heti langalliset kuulokkeet ja huulikiillon. Musiikki oli minun tapani hallita ahdistusta ja huulikiilto kuului päivän asuuni. Kun olin laittamassa huulikiiltoa, viereeni istui tummahiuksinen tyttö. Hän näytti todella ystävälliseltä ja mukavalta. “Rakastan tyyliäsi! Anteeksi jos jotenkin häiritsen, halusin vain piristää päiväsi.”, tyttö sanoi. “Kiitos! Positiivinen energia on todellakin tarpeen tänään, on nimittäin ensimmäinen työpäiväni täällä Suomessa.” vastasin takaisin ja otin kuulokkeeni pois korvista. “Kuulostaa ihanalta! Missä sinun työpaikkasi on, jos saan kysyä?”, tyttö kysyi ja korjasi hiuksiaan. “Sain harjoittelu työpaikan keskustan kissakahvilasta. Kahvia en osaa tehdä kovin hyvin mutta kissoja voin hoitaa.”, vastasin ja laitoin huulikiiltoni takaisin laukkuun. Keskustelu jatkui koko bussimatkan ja kävi ilmi, että tyttö, nimeltään Melinda on töissä samassa kahvilassa. Jäimme molemmat samalla pysäkillä pois ja kävelimme kahvilalle. Ainakin yksi työntekijä on mukava.

Kahvilan pitäjä kertoi minulle päivän hommat ja antoi minulle työvälineet. Ensimmäinen työtehtävä oli ruokkia kissat ja siivota heidän hiekkalaatikkonsa. Kun menin hakemaan ruokaa varastosta kuulin karmivan äänen. Pysähdyin hetkeksi kuuntelemaan ääntä ja yritin selvittää, kuka sanoi ja mitä sanoi. “uusi työntekijä... Hän varmasti toi mukanaan jonkin hengen. Huomasin sen heti aamulla, kun hän juoksi kiireessä bussiin.”, kuulin vanhan naisäänen sanovan. Se samaa ääni kuuluu naapurin uskonnolliselle naiselle. Kävelin hitaasti huoneeseen ja näin tuon saman uskonnollisen naisen juomassa teetä. “Onpas urheaa, että uskalsit astua tänne. Salakuuntelu on nimittäin rikos.”, nainen sanoi pahaenteisesti ja laski teekupin pöydälle.

Sain haettua ruoan ja ruokittua kissat. Naisen pahaenteinen olemus kahvilan perällä jäi kunnolla mieleeni, joka johti siihen, että lähes puolet ruoista kaatuivat lattialle. Melinda oli töissä kassalla, joten en voinut kertoa hänelle siitä mitä juuri tapahtui. Päivän mittaa nainen tarkasteli työnteon jälkiäni, se oli erittäin ahdistavaa. Tuntui että nainen oli ennustaja ja on seurannut minua koko päivän sen takia, kun en vastannut hänelle aulassa. Hän luki koko päivän samaa uskonnollista lehteä ja mietin vain, että miten paljon tekstiä lehdessä on ja miten hän jaksaa lukea sitä.

Kun kahvila sulkeutui ja työpäivämme loppui, kävelin heti Melindan luo ja kerroin päivän tapahtumista. “Tuo on jo hieman epäilyttävää. Mistä maasta siis oletkaan tullut?”, Melinda kysyi samalla kun astuimme linja-auton kyytiin. “Muutin tänne Ranskasta. Miten niin?”, kysyin samalla kun istuimme alas. “Ai, se selittää jo jonkun verran. Kun uutisissa ni-”, Melinda sanoi. Hänen sanansa menivät minulta täysin ohi, nimittäin se sama nainen seisoi bussipysäkillä. Nainen nousi bussiin ja pysähtyi hetkeksi etsimään paikkaa. Hänen katseensa osui minuun, eikä se ollut mikään sattuma, että hän oli taas samassa paikassa kuin me. Hän käveli käytävää pitkin, hänen pistävä tuoksu leijui linja-autossa. Hän asteli koko bussin läpi, kunnes istahti linja-auton perälle. “Kuulitko mitä sanoin?”, Melinda kysyi minulta, odottaen vastausta. “Tuo nainen. Olen ihan varma,

että hän seuraa minua tarkoituksella. Ei tämä voi olla enää sattumaa.”, vastasin ahdistuneella äänellä.

Kun oli meidän pysäkkimme vuoro, linja-auto vihdoin pysähtyi. “Voisitko tulla kanssani? En tosiaankaan haluaisi mennä yksin.”, sanoin Melindalle. Hän nyökkäsi ja jäimme molemmat pysäkilläni, nainen hiljaisesti kävellen perässämme. Pysähdyimme paikoillemme, kun kuulimme naisen puhuvan. “Flore.”, nainen sanoi ja käveli meitä kohti. Tunsin kylmän vireen niskassani. “Flore, osaatko sanoa oikean vastauksen?”, nainen kysyi. “Mitä? Minkä vastauksen?”, vastasin hiljaisesti hänelle. Näköni sumeni ja viimeinen asia mitä kuulin oli oma nimeni “Flore. Nyt on vuorosi!”, ääni sanoi ja tunsin kun joku kosketti niskaani. Avasin silmäni ja istuin suomen kielen tunnilla. Sydän hakkasi vielä hetken, kunnes tajusin opettajan tuijottavan minua. ”Flore, olitko hereillä vai haaveilitko taas?” hän kysyi ja luokkani puhkesi nauruun. Katsoin ympärilleni ja nyökkäsin päätäni nöyrästi. “Meidän pitää kirjoittaa lyhyet novellit. Opettaja odottaa suunnitelmaasi.”, ystäväni vastasi.

Juha-papan salainen kellari

Olen aina inhonnut lapsia, he ovat niin äänekkäitä. Viimeviikolla heillä lensi pesäpallo minun ikkunastani läpi ja minun piti maksaa siitä. Olen yrittänyt tehdä monta valitusta, mutta mitään ei ole tapahtunut. Minun pitää keksiä jonkinlainen tapa päästä heistä eroon. Yritin mennä häätämään heidät pihalta, mutta lasten vanhemmat tulivat sanomaan että minun pitäisi jättää lapset rauhaan ja että minun pitäisi tottua lasten huutelemiseen.

Tänä aamuna aion lähteä kauppaan ostamaan ruokaa loppu viikoksi. Kun pääsin pois rakennuksesta, niskaani lensi lumipallo. Kun käänsin pääni katsomaan, kuka heitti sen näin vaan samat lapset juoksemassa karkuun. Kun pääsin kaupasta pois aloin miettimään tapaa saada lapset olemaan hiljaa.

Seuraavana päivänä kun olin lähdössä kaupungille minun hienolla valkoisella pakettiautollani, kun näin yhden niistä lapsista. Halusin ottaa lapsen autooni. Lähdin lähestymään lasta hitaasti, kunnes pääsin lapsen vierelle. Hyppäsin autostani ja heitin lapset takakonttiin, lapsi alkoi huutamaan niin otin vierestäni vanhan teippi rullan ja laitoin sen lapsen suulle. Lähdin ajamaan niin kovaa kun pakettiautosta lähtee, kun

pääsin talolle heitin lapsen kellariini. Onneksi minun kellarini on perimmäisin niin kukaan ei huomaa mitään.

Menin takaisin asunnolleni istuin ruoka pöytään ja aloin syömään makkaraa. Samalla mietin että onko lasten nappaaminen niin paha juttu, minun mielestäni ei. Jos haluan Päästä lapsista eroon, minun pitää löytää kaikki. Lähdin etsimään lapsia minun mahtavalla valkoisella pakettiautolla, kunnes huomasin yhden lapsista vanhempiensa kanssa. Minun oli pakko harhauttaa vanhemmat, että saan ottaa lapsen ja laittaa hänet kellariini. Sain mahtavan idean, että ajan lapsen vanhempien yli autolla, mutta sitten kaikki näkee autoni ja minut pidätetään. Minun pitää vain jäädä katsomaan ja odottamaan hyvää tilaisuutta ottaa lapsi. Hetken päästä lapsen vanhemmat näkivät jotain kavereita niin siinä oli mahtava tilaisuus. Hyppäsin autosta ulos ja menin puun taakse piiloon, näytin lapselle palan karkkia ja sain hänet tulemaan autooni. Pääsin karkuun ennen, kun kukaan olisi huomannut, nyt kellarissa on kaksi lasta mutta tarvitsen kolme.

Onneksi tiedän, että yksi lapsista asuu viereisessä talossa, minun pitää vain murtautua sisälle ottaa lapsi ja päästä ulos. Kun yö tuli ja kaikki oli nukkumassa, kiipesin pojan huoneen ikkunalle ja aloin rikkomaan sitä. sitten kun ikkuna hajosi, kiipesin sisälle ja otin lapsen mutta siitä taisi kuulua niin kova ääni että vanhemmat heräsivät. Juoksin niin kovaa, kun voin ja pääsin takaisin omaan kerrostalo rakennukseen.

Naapurit alkoivat kyselemään minulta, että mitä kellarissa on koska sieltä kuului outoja ääniä. Vastasin vain heille, että se on salainen rakennelma mitä olen tehnyt. Kysymyksiä alkoi tulemaan niin paljon, että minun piti tehdä kellarista ääni eristetty.

Oli mennyt pari päivää, kunnes poliiseja alkoi tulla alueelle. Yksi heistä tuli kysymään minulta, että olenko minä nähnyt mitään outoa. Minua alkoi pelottamaan, että he huomaavat lapset kellarissani. Katsoin ovisilmästä, kun naapurini Juha alkoi

selittämään jotain ruuasta ja lapsista kellarissa. Minua nyt alkoi todella pelottamaan, kun poliisit lähtivät tutkimaan kellaria. Meni piiloon minun sänkyni alle mutta koska olen niin pullea en mahtunut sinne, yritin tunkea kaappiini mutta se oli todella ahdas. Mietin että tämä tulee olemaan hyvän elämäni loppu ja joudun vankilaan.

Olin ollut kaapissa hetken, kunnes kuulin koputusta ovelta. Poliisit sanoivat ovelta:” Juha-Pappa tulisitko tänne ovelle hetkeksi.” Huusin takaisin, että en halua tulla poliisit huusivat taas:” Juha-Pappa me tiedämme niistä lapsista tule ulos niin mitään pahaa ei tapahdu.” sanoin vielä kerran, että en. Ja sitten he alkoivat rikkoa ovea, kun ovi meni rikki kuulin monta ihmistä tulla sisälle. He olivat tulossa minua päin, kunnes kuulin todella kovaa jyrinää. Se oli naapurin Juha yrittämässä mennä kyykkyyyn. Viimeinen juttu minkä kuulin oli, että poliisit olivat löytäneet minut. Mutta ennen kun he pääsivät luokseni naapuri Juhan tömistely, rikkoi katon ja hän tippui kaapin päälle ja koska olin kaapissa kaikki luuni murtui. Ja sen jälkeen kaappi tippui lattiasta läpi, kun olin siellä sisällä. Kun osuin maahan tippumisen voima oli niin kova, että kuolin.

Pulkka reissu

Tatu nukkui sohvalla kuorsaten samalla kun hänen siskonsa istui hänen vieressään ja meni hänen Instagraminsa läpi tylsistyneenä. Oli perjantai, joten alueen nuoret ja teinit huusivat ulkona humalassa tai joko pilvessä. Tatu yhtäkkiä heräsi, kun he laittoivat musiikkia päälle. Se oli niin kovalla, että kaupungin pommi varoituksetkin olisivat voineet mennä päälle. Tatu nousi istumaan ärsyyntyneenä. “Nykyajan penskat ja niiden musiikit”, hän murahti itselleen. Tiia nosti katseensa ylös puhelimestaan kuullessaan Tatun höpisevän. “Ihan yhtä pahoja mekin oltiin. Sä soitit täysillä Britney Spearsia aina kun äiti oli vihainen sulle”, hän huomautti Tatulle. Tatu nolostui, kun hänen rakkautensa Britney Spearsin musiikille paljastettiin. Hän yritti väittää vastaan änkyttäen: “E-enhän! Britney Spears? Pyh!” Tatu kiirehti ylös sohvalta ja meni huoneeseensa kirkkaan punaisena.

Tatu sulki ovensa nopeasti ja huokaisi helpotuksesta, musiikki ei yltänyt hänen huoneeseensa, ainakaan vielä. Hän istui sängylleen ja muisti maksamattomat laskut pöydällään. Hän kurkotti pöydällensä ja laski päässään paljon, ne olisivat tässä kuussa. “120e, 90e, tsiisuus 500e?” Tatu sanoi ällistyneenä. “Voi vi-”, nuorten musiikki yhtäkkiä tuli taas päälle, peittäen Tatun. Nyt hän oli saanut tarpeeksi. “Huonoa musiikkia, kalliit

laskut”, hän mutisi ja katsoi ulos huoneen ikkunastaan. “Ja loskaa vain ulkona”, hän jatkoi ja meni pois ikkunan luota. Joku huusi ulkoa hänelle: “Lisko mies! Olekko nää hallituksella töissä?” Tatu puristi nyrkkinsä kiinni. “Ja rasismia! Olen saanut tarpeekseni”, Tatu julisti kovaan ääneen ja kaivoi kaapistaan salkun. Hän puhalsi pölyt salkun päältä pois ja avasi sen. Pakatessaan vaatteita salkkuun hän huusi uudestaan: “Minä muutan Norjaan, jossa kaikki on paremmin!” Hän pamautti salkkunsä kiinni.

“Heippa”, Tiina sanoi sohvalta, kun Tatu rymisteli hänen ohi ulko-ovelle. “Et näe minua enää ikinä! Suomi on täynnä vain epäonnea, etkö sinäkin muka ole turhaantunut?” hän kysyi Tiinalta samalla kun laittoi ulkovaatteitaan päällensä. “Jaa. En välitä”, Tiina vastasi tyyliä ja vain vilkutti Tatulle. “Selvä, hyvästi”, Tatu sanoi ja lähti ulos, paiskaten oven takanaan. Tämä ei edes ollut, koska hän oli vihainen. Ovi oli vain huono. “Just nii, en näe muka ikinä enää. Kuitenkin luikertelee takaisin parissa päivässä”, Tiina sanoi ja huokaisi.

Tatu kävelee vetisessä loskassa lähimmälle bussipysäkilleen. Hänellä oli vielä bussikortissaan rahaa ja mikäs se käyttää nyt kun et kohta edes käytä euroja. Hän ajatteli mielessään, miten elämä tulee olemaan paljon parempaa Norjassa. Hän pääsi bussipysäkille juuri ajoissa ja näki kun bussi oli tulossa, mutta ennen kuin hän meni bussiin hänen oli pakko tehdä yksi asia. Hän lasketti salkkunsä maahan, otti maasta ruskeaa loskaa ja heitti sen yhden nuoren päähän, jonka musiikki oli häirinnyt Tatua koko ajan. Tatu tyyntyneenä otti taas salkkunsä ja meni bussiin.

“Onneksi olemme niin lähellä Norjaa, voin haistaa jo norjalaisen ilman”, Tatu mietti onnellisena. Hän istui alas, bussi oli onneksi tyhjimmillään. Vain pari nuorta, jotka ovat liian väsyneitä villitsemään. Itse asiassa Tatukin oli jo niin väsynyt että- Ai. Hän nukahtikin jo.

Hän heräsi siihen, kun tunsi että häntä tökitään. Kuski puhui jotain, mistä hän ei saanut selvää. “Joo joo joo joo”, Tatu sanoi ja seisahti ylös, että kuski lopettaisi. “Adjø”, hän hyvästeli kuskinkin, kun otti laukkunsa ja lähti ulos, jättäen kuskin hämmentyneeksi. “Herre gud,” kuski sanoi ja ajoi pois.

Enää pikku kävely matka ja Tatu on Norjassa. Hän oikein hyppelehtii ilosta. Hän näkee lumisen kyltin, jossa lukee: “MAAN RAJA”, ja jotakin muuta, joka on lumen peitossa. Hän innokkaasti alkaa juoksemaan rajan toiselle puolelle. Oli alkanut satamaan lunta ja uuden lumen paino tiputti loput lumet kyltin päältä pois. “LÄNDGRÄNS”, eikä “LANDGRENSE”! Tatu oli joutunut Ruotsiin. Hän tulee huomaamaan virheensä nopeasti.

Hän juoksee pientä tietä pitkin syvemmälle. “Ahh, ihanaa. Haistan jo lihapullat. Hetkonen, lihapullat?” Tatu puhui itselleen. Hän pysähtyi ja katsoi suuntaan, mistä haju oli peräisin. Hän näki hirveimmän asian mitä oli koskaan nähnyt, Ikean. Tatu pysyi paikallaan, kunnes tajusi missä hän on.

Hän nopeasti kääntyi ympäri ja yritti juosta takaisiin Suomeen, mutta lumi oli kertynyt niin paljon rajalle, että sen läpi ei päässyt. Tatu halusi jo luovuttaa. Hän heitti hänen salkkunsa ravoissaan maahan ja poksasti auki. Vaatteita lensi ympäriinsä ja hänen päänsähän tippui jokin kova esine. Hän kiljahti kivusta ja nosti esineen käteensä. Se oli puukko. Sitten toinenkin puukko tippui hänen käsiinsä. “Tiesin, että oli hyvä idea pakata nämä”, hän sanoi huojentuneena. Hänen ohi käveli pikku tyttö pulkan kanssa. Hän otti lapsen pulkan ja alkoi kiipeämään lumen päälle puukkojen avulla ja pulkka roikkumassa hänen häntänsä päässä.

Hän pääsi lumi muurin ylle ja heitti puukot pois. Nyt itkevä pikku tyttö sai ne ja lopetti itkemisen. Tatu meni pulkan kyytiin ja nopeasti alkoi laskemaan alas. Ihan niin kuin muuri olisi kasvanut. Hän meni niin kovaa kyytiä, että hän ohitti jopa hänen vanhan

bussinsa. Tatu piti tiukasti kiinni pulkasta ja nielaisi kun näki edessään hyppyrin. Hän huusi kovempaa kuin oli koskaan ennen huutanut. Hän päästi irti kelkasta vahingossa ja hän mätkähti vasten ikkunaa.

Tiina vieläkin katsoi puhelintaan, kunnes kuuli kovan äänen ikkunalla. Hän katsahti ylös ja näki Tatum. Hän nauroi hänelle ja otti kuvan hänestä ennen kuin päästi hänet sisälle. “Tämä on jo ennätys, oliko Norja niin kamala?” Tiia kysyi häneltä. “Ei enää koskaan uudelleen”, Tatu sanoi murjottaen ja meni takaisin omaan huoneeseensa nukkumaan.

Mahdoton anteeksiantaminen

Kuului ritinää, kun kananmuna tippui pannulle. Siihen nousi ohuita kuplia, ja hellalle roiskui rasvaa. Suvi etsi kömpelöllä kädellään suolapurkkia keittiön kaapeista samalla tiputellen muuta roinaa lattialle. Kun Suv:n nenään eksyi palaneen haju laukesi palohälyt:n p:risemään. Suvi vetäisi nopeasti pyyhkeen uunin kahvasta, jolla tuuletteli käryä kohti aukinaista ikkunaa. Sitten hän tökki vielä paistinlastalla ikävästi huutavaa hälytintä. Suvi huokaisi syvään ja kiepautti vaalean hiussuortuvan hiki:iltä kasvoiltaan syrjään.

Vihdoin oli hiljaista, kunnes hiljaisuudesta erottui seinällä tikittävän kellon pysähtymätön syke. Kello löisi kohta jo kello 12, eikä Suvi ollut vielä saanut yhtä vaivaista aamupalaakaan aikaiseksi. Muuton tuomat kiireet, laskut ja puhelinsoitot olivat vieneet yksinasuvalta vaaleahiuksiselta nuorelta naiselta ajantajun. Suvi oli muuttanut viikko sitten uuteen asuntoonsa vanhasta opiskelija-asunnostaan Kukkatielle. Hänen kotinsa numero oli kuusi, joka oli juuri kerrostalon ensimmäisessä kerroksessa. Kerrostalon ulkokuori oli vanha ja puinen, mutta jotkin asunnot olivat remontoitu. Pihalla seiso:i päivästä toiseen keinu, jolla kukaan ei kiikkunut. Pääovi oli kauniin punaisen värinen.

Asunto oli vielä täynnä muutto laatikoita, eikä olohuonetta erottanut edes olohuoneeksi. Valkoinen sohva näytti vaatimattomalta tyhjän seinän vieressä ja pienen television johdot tekivät viidakon lattialle. Kattovalo kyyhötti yhä lattialla, koska sähkömies ei ollut vielääkään tullut sitä asentamaan. Hämärä ja lyhyt käytävä seiso ajattomana vessan ja makkarin ovien vieressä. Makuuhuoneessa näkyi petaamaton sänky ja suljetut sälekaihtimet, joiden välistä hohti hentoista valoa. Vessa oli pilkkopimeä, mutta peilistä erottui keittiön puolella olevan parvekkeen oven heijastus.

Juuri kun Suvi oli vilkaissut kauniisti laulaviin lintuihin pihapuussa, pärähti puhelin soimaan tiskipöydällä. Suvissa kävi nopea vilunvärähdys, kun hän ajatteli soittajan olevan vihainen naapuri, joka valittaisi palohälyttimestä.

Näytöllä luki kuitenkin inhottavan suuresti "Ilona" Suvin sisko. Suvi ei ole pitänyt yhteyttä Ilonaan enää säännöllisesti. Monesti Suvi oli meinannut jopa vahingossa poistaa siskonsa numeron luullessaan sitä joksikin tuntemattomaksi. Viimeisen kerran he olivat kommunikoineet vanhempien hautajaisten jälkeen noin vuosi sitten. Sekin oli tapahtunut muutamalla parin sanan tekstiviestillä, johon Ilona ei ollut vielääkään vastannut. Siskosten vanhemmat olivat kuolleet vuosi sitten huhtikuussa kohtalokkaassa autokolarissa. Suvi oli ollut silloin opiskelemassa viimeisellä vuodellaan yliopistossa. Hän oli saanut opettajalta luvan vastata puhelimeen. Sairaalasta oli soitettu, ja kerrottu onnettomuudesta. Isä oli jo menehtynyt, ja äiti veteli sairaalan sängyllä viimeisiä hengenvetojaan.

Kun Suvi oli rupeamassa järjestelemään hautajaisia, Ilona oli vetäytynyt pois kuvioista ja oli vastaamatta puhelimeen. Muitakaan sukulaisia ei löytynyt lähipiiristä, jolloin Suvi joutui tyytymään kehnosti järjestettyihin hautajaisiin.

Ilonalla oli silloin jo oma perhe, sillä hän oli jo 30-vuotias. Hänellä oli luultavasti ainakin yksi lapsi tai enemmänkin sekä oletettu avomies, ellei sisko ollut jo kiiruhtanut naimisiin. Suvi ei ole ollut tietoinen sisarensa tilanteesta enää moneen vuoteen.

Kun hautajaispäivä koitti, oli paikalle ilmaantunut vain muutama henkilö. Äidin vanha työkaveri ja kummilapsi perheineen sekä isän lapsuuden vanha kalastuskaveri ja

muutama muu vanha tai nuori tuntematon pariskunta. Ilonaa ei näkynyt, mutta hän oli kuitenkin lähettänyt hautajaisiin vaatimattoman adressin, muutamalla lausahduksella.

Suvi nappasi puhelimen kouraansa nopeasti, piilottaen olkapäästä asti pärisevän kätensä. Vihreän nappulan painaminen tuntui kestävän ikuisuuden.

“Suvi”, vastasi Suvi käheällä äänellä odottaen vastausta. Odottaen ääntä, jota ei ollut kuullut moneen vuoteen.

“Suvi, hei! Siitä on jo...tovi”, Ilona vastasi pirteästi, mutta ääni laimeni nopeasti, kun hän ei osannut aloittaa keskustelua kuin tavalliset sisarukset. Luurin toisessa päässä Suvi pysyi hiljaa. Hän odottaisi, kunnes Ilona sylkäisisi sanansa.

“Tämöpäs alkoi huonosti. Minulla olisi sinulle kuitenkin yksi pyyntö”, Ilona pahoitteli nolona, mutta hyppäsi kuitenkin suoraan aiheeseen. Suvi kuunteli yhä tarkkana, eikä sanonut mitään. Eihän hän edes tiennyt, mitä sanoisi siskolleen, joka oli lähes kokonaan pyyhkiytynyt hänen elämästään.

“Voisitko ottaa hoitoosi poikani Eliaksen siksi aikaa, kun lähdemme Kaukoitään lomalle? Elias saa aina pahan mahataudin sieltä, joten hän ei tule mukaan”, Ilona kertoi, mutta Suvi tunnisti kuitenkin Ilonan äänestä hentoisen valheen, joka puski läpi tarinan.

“Jo..joo. Milloin hän sitten tulisi?” Suvi kysyi ääni hieman tärysten yllätyksestä. Ei hän osannut olettaa, että Ilona pyytäisi häneltä näin tärkeää tehtävää. Miten Ilona yksinkertaisesti edes luotti Suviin, kun ei kerta ollut pitänyt häneen edes yhteyttä?

“Mieheni Markus tuo hänet huomenaamalla, kiitos jo etukäteen!” Ilona vastasi nopeasti reippaalla äänellä.

“Selvä”, Suvi vastasi ja heti sen jälkeen hän jo katui tekojaan. Oliko hän ottamassa täysin ventovieraan pojan kotiinsa, kun ei edes osannut huolehtia itsestään? Suvilla ei myöskään ole minkäänlaista kokemusta lastenhoidosta, jos 8. luokan viikon TET-harjoittelua päiväkodissa ei lasketa. Suvi ei vain pystynyt puhelussa kertomaan

totuutta, kun tarjous tuli niin nopeasti ja hänen päässään pyöri yhä miljoona ajatusta kaikesta menneestä.

“Kiitos Suvi! Sinuun voi aina luottaa!” Sanoi Ilona, jossa tuli jo toinen valhe. Suvi kurtisti kulmiaan, kun sammutti puhelun. Ilona tajusi itsekin, että ei ollut antanut Suville moneen vuoteen mitään luottamuksellista tehtävää, joten ajanmääräite “aina” ei sopinut tähän lauseeseen. Vain tämän yhden kerran Ilona oli pyytänyt häneltä apua.

Suvilla olisi paljon tehtävää tänään. Hän lusikoi nopeasti jääkaapista löytyneen rahkan ja kirjoitti kauppalistan, johon rustaili “murot, jogurtti, kaakao ja leipä”. Hän kipaisisi pakastealtaasta myös muutaman pussin ranskalaisia ja parin pakastepizzan.

Oli seuraava päivä. Suvi oli herännyt aikaisin aamulla ja laittanut varmuuden vuoksi viisikin hälytystä puhelimestaan, että ei vain nukkuisi pommiin. Hän oli raahannut kaiken tarvittavan huoneestaan sohvalle, johon pystyttäisi itselleen leirin. Omaan huoneeseensa hän oli pedannut sängyn Eliakselle. Suvi oli myös hangannut vessan puhtaaksi, ja laittanut muutaman puhtaan pyyhkeen vessan lipaston päälle.

Kaikki oli toivon mukaan valmista ennen Eliaksen tuloa. Suvista tuntui vain niin kummalliselta, että hänen siskonsa poika tulisi hänen luoksensa asumaan. Suvilla ei ollut mitään käsitystä siitä minkälainen Elias mahtoi olla. Ei hänellä ollut muutenkaan mitään käsitystä lapsista tai mitä he yleensä tekivätkään. Hän halusi kuitenkin tehdä hyvän ensivaikutelman, sillä olihan hän sentään pojan täti. Toivottavasti Ilona ei ollut kertonut pojalleen valheellisia tarinoita Suvista, joissa kerrottiin ujosta ja avuttomasta pikkusiskosta.

Kello tulisi kohta kello 12. Ilonan mies Markus tulisi kohta tuomaan Eliaksen, jolloin Suvi halusi olla ottamassa poikaa vastaan.

Suvi kietaisi fleecetakkinsa päälle ja sujautti jalkaansa siniset tohvelit. Taloon hän jätti lämpimät valot päälle tuomaan kotoisuutta, mutta otti kuitenkin avaimet mukaan.

Suvi seisahtui rappukäytävään samalla kun laittoi ovea lukkoon. Asuntojen ovet olivat kaikki samanlaisia ja postiluukkujen sukunimistä puuttui muutamia kirjaimia. Jostain kantautui Suvin sieraimiin kuvottava tupakan ja oluen haju. Suvi tukki nenänsä ripeästi ja kiiruhti rappuun.

Suvin kävellessä pihakeinun ohi parkkipaikalle hänen sykkeensä oli korkealla. Kädet hikosivat collegehousujen taskussa ja avaimet haisivat entistä enemmän metallille. Suvi koitti rauhoittaa mielensä kirpeässä kevätuulessa ja linnunlaulussa, mutta kun valkoinen Mersu kaartoi parkkipaikalle, Suvin mieli herpaantui. Suvi meinasi kaatua jokaisella askeleellaan toivoen, että voisi kääntyä takaisin ja mennä sänkyynsä katselemaan sarjoja ja syömään jäätelöä.

Autosta astui esiin mies, jolla oli piukeat farkut ja valkoinen t-paita sekä aurinkolasit silmillä. Hän oli selvästi Markus. Toivottavasti Ilona ei vain ollut tapailut häntä rahan perässä. Takapenkiltä laahusti ulos poika, jolla oli päällään iso tumma huppari ja, jonka alta harottivat sotkuiset hiukset. Jalassa hänellä oli harmaat verryttelyhousut ja raihnaiset kengät. Eliasta ei voisi uskoa Markuksen pojaksi millään.

Suvi kipitti heitä vastaan ja tervehti Markusta aikuismaisesti kätellen.

“Tulemme hakemaan Eliaksen sitten kun tulemme Bangkokista”, Markus vastasi kylmän viileästi ja luovutti poikansa hyvästejä sanomatta.

“Maksamme myöhemmin”, Markus lisäsi ja katosi jo autoonsa. Suvi vilkaisi vielä nopeasti parkkipaikalle, kunnes säntäsi Eliaksen perään, joka oli jo vinttomassa kohti kerrostalon punaista ovea.

Suvi pomppasi sängystään heti, kun kuuli herätyskellon pärähtävän soimaan. Hän oli mennyt eilen illalla myöhään nukkumaan, kun korjasi perässään kaikkia Eliaksen aiheuttamia sotkuja. Poika oli yksi kaaos. Poika oli yksi maanvaiva. Elias makoili vain sohvalla television ääressä ja vaati lisää ruokaa. Suvi joutui raatamaan pojan perässä koko ajan, eikä taukoa ollut. Suvi menetti viimeisen tippansa, kun Elias kieltäytyi noukkimasta muutaman sipsin lattialta, jotka olivat puolen metrin etäisyydellä hänestä.

“Ihan tosi! Nyt minulle riittää! Nouse ylös ja siivoa sotkusi! Olet laiskin ihminen, jonka tiedän!” Suvi kimpaantui ja huusi kuin vihainen mummeli. Hän osoitti Eliasta sormellaan ja viittoi häntä siivoamaan jälkensä.

“Älä huuda minulle, jos luulet olevasi tätini! Sinä olet kauhea ja määrääät koko ajan!” Elias tiuskaisi vastaan ja Suvi jäätty paikolleen, kun pojan sanomat sanat sukelsivat syvälle hänen sisimpään. Elias nousi ylös selkä suorana, jolloin poika näytti pidemmältä kuin ennen. Elias karjui vihasena ja lappsi eteiseen niin, että koko kerrostalo tärisi. Poika nappasi reppunsa kenkätelineeltä ja nappasi sieltä jotain mustaa. Elias avasi oven kahvaa räpyyttämällä ja huiskaisi sen perässään kiinni niin, että kuului pamahdus.

Suvi katseli pojan lähtöä häkeltyneenä ja säikähtäneenä. Suvi pelkäsi, että Elias ilmoittaisi vanhemmilleen Suvin käytöksestä. Hän piteli kädessään kaukosäädintä, jolla hän oli juuri sammuttanut television. Kunnes äänet rappukäytävästä kaikkosivat Suvi salli itsensä hengittää. Hiukset olivat hikisinä kasvoilla ja Suvia turhautti.

Kuitenkin yksi asia oli jäänyt hänellä mieleen. Asia, jonka Elias oli ottanut repustaan, näytti ihan...aseelta!

Suvi oli kiiruhtanut häkkivarastoon, jonne oli nähnyt Eliaksen menevän. Ennen kuin hän edes ehti kääntyä maan alla kulkevan tunnelin nurkalle, kuului jostain hieman kauempaa häkkivarastosta aseiden laukaus ja sitten pamahdus. Siinä välissä Suvi erotti miehen matalan karjahduksen, joka kaikui kauas kantamattomiin. Nyt jos koskaan Suvin jalat tärisivät ja pakottivat Suvia juoksuun. Suvin henki meinasi salpaantua, kun hän haparoi käytävässä kohti rappusia. Nyt täytyisi juosta, mutta portaat eivät meinanneet loppua.

Oli ampumistapahtumaa ja Eliaksen pois hakua edeltävä aamu. Suvi kulki kodissaan hipsivin ja hiljaisin askelin peiton alla värjötellen. Hän pelkäsi, että nurkan takaa ilmaantuisi Elias huivi kasvoilla ja ase kädessään. Suvi oli saanut elämän mittaiset traumat eilisistä tapahtumista. Suvi oli soittanut saman tien poliisille, jotka olivat tulleet hakemaan Eliasta häkkivarastosta koirien ja kahden muun poliisipartion kanssa. Miksi hän otti tällaisen pojan luokseen? Miksi Ilona ei ollut kertonut tästä? Luultavasti Ilonakaan ei pitänyt pojasta, kun oli jättänyt hänet tänne. Halusiko Ilona vaikeuttaa Suvin elämää entistä enemmän?

Suvi meni puhelimelleen ja etsi Ilonan numeron. Hän painoi sitä pohjassa ja lopulta napautti roskatynnyrin kuvaketta. Kuului vain "viuh", kun Ilonan numero oli poistettu.

Oveen koputettiin ja Suvi meni avaamaan oven varoen. Hän tiesi, ettei se ollut kukaan Ilonan perheestä. Olivathan osat menneet jo ulkomaille, ja Elias oli kaukana hänen kotoaan. Ovesta astui sisälle lihaksikas ruskea tukkainen nuori poliisi. Hän lompsi eteiseen pitkin askelin ja kätteli Suvia. Suvi tunsu punan nousevan hänen poskilleen, ja hänen kätensä vapisi, kun hän kätteli poliisia. Vapina ei ollut pelkoa vaan ihastusta. "Nimeni on Lauri. Tulin auttamaan sinua", Poliisi sanoi ystävällisesti hymyillen. Suvi ei saanut sanaa suustaan, kun katseli poliisia suurin silmin. Hän ei ollut täysin varma, mutta tästä alkaisi uusi alku hänen elämässään. Hän tulisi olemaan hyvin läheinen tämän nuoren ja komean poliisin kanssa.

Kukkatie 8

Punainen ovi narisi inhottavasti, kun avasin sen ja pujahdin Kukkatien pienimmän kerrostalon rappuun. Yritin portaita noustessa kaivella avainnippuani, joka ei tietenkään onnistunut sillä typerä laukkuni liukui jatkuvasti alas olkapäältäni. Vihdoin pääsin kolmanteen kerrokseen ja asunto numero kahdeksan ruskean oven eteen. Juuri kun olin avaamassa oveani sen ärsyttävän naapurin vielä ärsyttävämpi lapsi nousi portaista.

“Moi!” se sanoi pirteästi, kun tietenkin sen piti huomata minut.

“Moi?” vastasin hänelle epävarmasti ja hän jatkoi matkaansa seuraavaan kerrokseen.

Kun olin vihdoin päässyt sisälle asuntooni, kellahdin sängylleni ja kaivoin puhelimen farkkujeni takataskusta. Katsoin ilmoitukset läpi ja vastasin muutamaa snäppiin kuvalla katosta. Sen jälkeen siirryin tekstiviesteihini. Äiti halusi nähdä, Isä valitti äidistä, Masy kysyi vanhoista sukista ja Luukas halusi tulla yöksi. Vastasin melkein kaikille. Äidin jätin luetulle, Isälle sanoin, että kannattaa mennä telттаilemaan äidin kanssa, Mekolle kerroin, että en ymmärtänyt ja Luukakselle vastasin, tuu huomen?

Illalla ruokaa tehdessä huomaan, että roskis on täynnä.

“Voi nyt jumalauta!” huudahdan, kun yritän tyhjentää roskista, se leviää kaikkialle. Saan sen hetken päästä siivottua ja suuntasin pihalle, roskakatokselle.

Pihalle päästyäni kaivelin avaimet esille taskusta ja pysähdyin roskakatoksen likaisen ja vihreän oven eteen. Avainta piti tunkea lukkoon monta kertaa ennen kuin se vihdoinkin antoi periksi ja sain avattua yllättävän painavan oven ja pujahdettua sisään. Sisällä haparoin valokatkaisijaa, kun vihdoinkin löysin sen ja painoin sen alas valo paljasti tunkkaisen ja likaisen pienen huoneen täynnä erilaisia roskiksia. Mietin hetken mihin niistä normi roskani menisivät, olisi pitänyt kuunnella kotsan tunteilla, ja päädyin lopulta sekajäte astiaan. Heivattuani roskat astiaan astuin valokatkaisijalle ja napsautin valot pois. Juuri sillä hetkellä joku osui takaraivooni ja kaaduinkin lattialle tajuttomana.

“Ei hemmetti!” vaikeroin, kun aloin hiljalleen herätä. Päähän sattui. Allani oli jotain pehmeää ja takkini oli edelleen päälläni. Huoneessa oli inhottavan kuuma. Nousin hiljalleen istumaan ja katselin ympärilläni huoneessa. Huoneessa, joka näytti lasten makuuhuoneelta? Nousin seisomaan ja kaduin päätöstä heti, meinasin kupsahtaa nurin pyörrytyksen silkasta voimasta. Sain otteen jostakin fyysisestä ja kovasta ja pysyin kuin pysyinkin pystyssä.

“Take two,” mumisin ja työnsin itseni pystyyn. Huone, jossa olin oli suuri ja värikäs. Siellä oli monia kerrossänkyjä, mattoja ja paljon leluja. Katsellessani ympäriinsä huomasin jonkinlaisen olion, joka katseli minua. Se oli aivan hirvittävän ruma, toi mieleen jonkin örkin jostain Harry Potterin kaltaisesta fantasia maailmasta tai jonkun alienin Star Warsista. Sillä oli vihreä iho mutta niissä kohdissa missä ihmisillä oli ryppyjä sen iho oli kirkkaan keltainen ja aivan sileä. Sillä oli hiukset mutta lyhyet ja valkoiset, melkein läpinäkyvät mutta todella paksut. Se näytti aika paljon ihmiseltä mutta sen korvat olivat keijumaiset ja piirteet hieman epätodelliset. Silmät liian suuret ja nenä tosi pieni, isot huulet mutta pieni leuka. Sillä oli valkoinen hihatton koko puku ja sandaalit.

“Hei!” se sanoi pirteästi liikuttamatta katsettaan silmistäni.

“Mo-moi?” vastasin ääni täristen pelosta.

“Tiedätkö miksi olet täällä?” Outo örkki kysyi ja vihdoin nousi seisomaan.

“Missä mä ees oon?” kysyin hieman hätääntyneenä ja astuin askeleen taaksepäin.

“Alus x511v2ww7@%*v!57:llä” hän vastasi tavalla, joka oletti minun jo tietävän sen.

“Anteeks kuka mitä häh?” kysyin niin oudoksuen, että unohdin olla peloissani.

“Jaa-ah. Et taida olla vakoojamme?” örkki kysyi.

“No siis juu, enpä taia olla”, vastasin nyt vähän vähemmän pelokkaasti.

“Se selittää asioita. Olet siis aluksella x511v2ww7@%*v!57 mutta ihmiset kutsuvat tätä paikkaa xv5:ksi. Alus tutkii Maapalloa ja sen tapoja sekä sota suunnitelmia”, örkki alkoi selittää

“Miks hemmetissä te meiän sota suunnitelmia tutkutte?” kysyin ja rentouduin huomattuani, että örkki ei aikonut hyökätä.

“Aiomme iskeä Maapallolle suunnilleen kolmenkymmenen tuhannen vuoden päästä”, örkki sanoi avain kuin olisi jutellut säästä.

“ANTEEKS MITÄ?” huudahdin paniikissa. Örkki nauroi.

“Vitsi, vitsi. Aiomme pyytää Yhdysvaltojen presidentiltä apua sotaan, jota käymme toisessa universumissa planeetta x3az:ta vastaan”, örkki sanoi naurahtaen.

“Onnee vaa siin. Trump on vaa yks kusinen homofobinen paska”, totesin huojentuneena, että he eivät aikoneet tuhota maata.

“Tiedetään. Aiomme hyväksi käyttää häntä. Asiasta toiseen, olen pahoillani sinun... vahingossa tapahtuneesta kidnappauksesta neiti...?” örkki pahoitteli, mutta hänen lauseensa keskeytyi.

“voi pyhä sandaali! En edes kysynyt nimeänne” örkki tuumasi.

“Mei. Sillä ei ole kuitankaan väliä juuri nyt. Miten mä pääsen kotiin?” kysyin örkiltä.

“Me viemme sinut. Tule” örkki sanoi ja poistui huoneesta. Minä kiiruhdin hänen peräänsä. Kävelimme pitkiä ja leveitä käytäviä pitkin. Vastaan tuli muutamia muita örkkejä. Heissä oli kiinnostavaa se, että jokaisen väritys oli erilainen. Keltaista ja sinistä, oranssia ja mustaa sekä vihreää ja pinkkiä. Örkki tervehti jokaista jollain oudolla kielellä, jota en ymmärtänyt.

Pian saavuimme suureen pyöreään huoneeseen, jonka keskellä oli noin ihmisen kokoinen tuubi. Se oli siniseksi sävytettyä lasia. Huoneen reunoilla oli ohjauskonsoleita, näyttöjä, tuoleja ja paljon örkkejä.

“@Hihso75TxZ#”, suurin örkki sanoi huomattessaan örkin jonka kanssa olin kulkentänne.

“TxzVc%&/uya/” örkki vastasi ja kääntyi sitten minun puoleeni.

“Mene tuonne”, se sanoi ja osoitti putkea.

“Miks mä sinne menisin? En mä ees tiä mitä se tekee!” vastasin hieman hätäntyneenä.

“Vie sinut takaisin Maapallolle” örkki sanoi.

“Jaaha. Mistä mä tiän et tää ei oo ansa?” Kysyin epäröiden.

“Jos olisimme halunneet eliminoida sinut olisimme tehneet sen jo”, örkki totesi ja työnsi minua hellästi tuubia kohti.

Annoin periksi ja kävelin tuubin sisään. Lasinen ovi liukui eteeni ja olin jumissa. Tuubi olikin ilmeisesti äänieristetty, joten vaikka näin että örkit keskustelivat en kuullut heidän sanojaan. Yhtäkkiä tuubi alkoi pyörimään nopeasti. Sen vauhti kiihtyi ja kiihtyi, kunnes en enää hahmottanut muita kuin värejä. Sitten olin vain roskakatoksessa.

Haistoin taas kosteuden ja roskat, tunsin betonin jalkojeni alla ja näin edessäni sen saman likaisen oven. Avasin sen ja juoksin kerrostaloni ovelle. Kaivelin avaimet taskusta ennätysvauhtiin ja juoksin portaat ylös. Pääsin ovelleni ja avasin sen.

Luiskahdin ovesta sisään, painoin selkäni ovea vasten ja huokaisin syvään. Olin kotona ja elossa. Olin juuri avaruudessa alienien alluksella. Mitä hittoa! Kaivan puhelimeni esiin ja viestitän Luukakselle 'Alienit just kidnappas mut ja toi sitte takas tänne!!!!!!'. Huokaisen uudelleen ja menen takaisin keittiöön kädet täristen. Kun pääsen keittiöön muistan olleeni tekemässä iltaruokaa ennen alienien kidnappausta. Onneksi liesi ei ollut päällä ja pastat vain istuvat kylmässä vedessä odotellen minua.

Hieman illemmalla istun olohuoneeni lattialla syömässä pastaani, kun Luukas vastaa. 'Millo viimeks oot nukkunu? Ei tollast tapahu Mei'. Alan mietiskelemään. Olin ollut väsynyt ja olen nähnyt villejä unia ennenkin.

Muutamia viikkoja kuluu ja ajatus siitä, että kaikki tapahtunut olisi vain ollut unta tai harhaa asettuu mieleeni. En kerro siitä kenellekään muulle enkä mainitse sitä Luukakselle mutta joka ilta mietin. Ehkäpä se oli totta. Miten olisin päätynyt roskakatokseen, miksi pastat olivat istuneet kylmässä vedessä ja miten muuten olisin saanut mustelman päähäni.

Kukkatie 7

Muutin tänään Amerikasta takaisin suomeen. Amerikassa tein töitä Greip nimisessä arkkitehti yrityksessä, mutta lähdin pois ja otin lopputilin. Tunsin siellä olevani työnarkomaani ja en kuulunut joukkoon kovinkaan hyvin, koska olin ulkomailta. Purin myös lähtiessäni kihlauksen, kun sain tietää mieheni pettävän minua. Lähdin Amerikasta takaisin kotiin peläten, että vanhempani olisivat erittäin pettyneitä minuun kaiken taakse jättämäni takia.

Saavuin lentokentälle kello 14.00 minut otti vastaan lapsuuden ystäväni Emmi. Emmi otti minut autonsa kyytiin ja heitti minut koti katuni päähän. Astuin autosta ulos ja lähdin kävelemään katua pitkin. Ohitin Atelier nimisen yritys rakennuksen, joka ei ole ollut tuossa aiemmin. Sen paikalla oli vielä vuosi sitten vanha kylpylä, jossa aina kävin lapsena äidin kanssa. Rakennuksen kohdalla törmäsin yllättävästi ystävääni Hugoon. Olen tuntenut hänet aivan vauvasta lähtien koska meidän vanhempamme ovat lukio aikaisia ystäviä. Periaatteessa minun äitini kasvatti Hugon, koska hänen oma äitinsä on suurlähettiläs ja vierailee ulkomailla usein. Oli omituista tavata hänet pitkästä ajasta kahden vuoden jälkeen. En ollut kuullut hänestä mitään. Hugo kysyi minulta mitä ihmettä teen täällä. Kerroin hänelle muuttaneeni takaisin kotiin työ stressin ja joukkoon kuulumattomuuden takia. Kysyin häneltä, miten hänen arkkitehti uransa sujuu vai onko hän löytänyt jotain uutta. Hugo kertoi minulle, että vieressämme oleva Atelier niminen yritys kuuluu hänelle ja hän on itse johtaja. Olin hämmästynyt ja hieman ylpeä hänen saavutuksestansa. Samalla kun vaihdoimme kuulumisia. Meidän molempien vanhemmat ovat Kävelemässä mäkeä ylös ja näkevät meidät. Äitini huutaa ihmeissään "Eikö sinun pitäisi olla Amerikassa, miksi olet täällä?"

Tapaaminen vanhempieni kanssa ei kuulunut mennä näin. Minun tuloni piti olla yllätys. Minua pelotti kertoa totuus siitä, miksi olen täällä. Päätin silti kertoa rehellisesti. Kertomiseni jälkeen äiti muuttui yhtäkkiä julman näköiseksi. Hän vetäisi kauppa

kassistaan purjon ja alkoi lyömään minua sillä se ei sattunut yhtään. Hän myös torui, miksi olin tehnyt näin.

Hetken riitatilanteen jälkeen pääsimme viimein kotiin. Kukaan ei puhunut kenellekään koko iltaan. Istuin huoneeni sängyllä, kunnes kuulin jonkin kolahtavan ikkunaanani. Avasin ikkunan ja näin Hugon omalla ikkunallaan. Hän oli heittänyt pikkukiven saadakseen huomioni. Me olemme naapurit ja huoneemme ikkunat ovat vastapäin. Hugo kysyi minulta, haluanko lähteä ilta kävelylle. Suostuin ja tapasimme talojemme edustalla. Lähdimme kiertämään naapurustoa jutellen ja vanhoja muistoja muistellen. Ilta oli erittäin rauhallinen ja meillä oli todella hauskaa. Pitkän kävelylenkin jälkeen palasimme molemmat kotiin ja toivotimme hyvät yöt toisillemme.

Kului 3 viikkoa. Oli maanantai aamupäivä. Aamulla törmäsin jälleen Hugoon talojemme edustalla. Hän oli menossa töihin ja kutsui minut mukaan. En ollut aiemmin käynyt hänen toimistossaan. Toimisto oli kotoisa sekä moderni. Joimme yhdessä kahvia. Samalla Hugo kertoi, että hän on itse rakennuttanut sekä oman toimistonsa ja yritys rakennuksen. Yhtäkkiä juttelun ja kahvittelun kesken sain erittäin pahoja vatsakipuja.

Hugo säikähti ja alkoi kyselemään mihin sattuu ja pitääkö kutsua apua. Hugo auttoi minut hänen autolleen ja ajoi sairaalaan. Sairaalalla minut vietiin suoraan hoitoon. Minulta kyseltiin, satunko itse tietämään mistä vatsakipuni johtuvat. Kerroin lääkäreille, että minulta leikattiin Amerikassa kaksi vuotta sitten pois vatsa syöpä. Parannuin syövästä kokonaan jo vuosi sitten, mutta lääkärit silti halusivat tutkia minut varmuuden vuoksi. Tutkimusten jälkeen Hugo ilmestyi luokseni ja kysyi, mikä oli vatsakipujen syy. Hugo ei tiedä, että sairastin syövän kaksi vuotta sitten. Kerroin olevani nyt kunnossa eikä mikään ole huonosti, Mutta vatsakipujen lähde oli syöpä, joka minulta leikattiin pois jo kaksi vuotta sitten. Hugo oli sanaton ja näin kyyneleiden kasvavan hänen silmilleen pikkuhiljaa. Huoneessa oli hetken aikaa hiljaista. Hugo kertoi olevansa hieman pettynyt minuun, mutta ei niin pettynyt, kun vanhempani olisivat kuullessaan vielä tästä. Kun asuin Amerikassa elämäni oli hektistä eikä minulla ollut aikaa tai motivaatiota soitella kotiin ja saada heitä huolestumaan. Syövän jälkeen minulla todettiin vielä masennus, jonka takia en jaksanut. Minun ex mieheni oli paljon tukenani sairauden aikana, mutta silloin kun olin masentunut enkä jaksanut hän petti minua.

Kysyin Hugolta miksi hän välittää minusta ja asioistani niin paljon. Hän kertoi olleensa erittäin huolestunut minusta, koska ei ollut kuullut minusta mitään yli kolmeen vuoteen. Hän kertoi myös pitäneensä minusta jo pitkään, mutta ei ole ikinä ollut hyvää tilaisuutta kertoa sitä minulle. Olin yllättynyt kuullessani tämän, enkä osannut reagoida mitenkään.

Lähdimme ajamaan takaisin kotiin. Ilalla kotona kerroin vanhemmillenikin saman mitä kerroin Hugolle aikaisemmin päivällä. Vanhempani suuttuivat pahasti. En tiedä suuttuivatko he minulle vai itselleen, koska he olivat vain läksyttäneet minulle työni jättämisestä ja avioliittoni purkamisesta. Nyt he ymmärsivät syyn kaikkeen tapahtuneeseen. He olivat erittäin häpeissään ja pahoillaan.

Ilta kului taas hiljaisesti. Äitini laittoi minulle paljon ruokaa ja oli omituisen kiltin oloinen. Koko perhe söi yhdessä ja koko illallinen oli kuulemma omistettu minulle. Ruoaksi äiti oli laittanut kaikkea mikä tekisi hyvää vatsalleni. Syömisen jälkeen menin huoneeseeni mietiskelemään kaikkea mitä Hugo oli minulle aikaisemmin sanonut. Hän kuulemma välittää minusta kovasti ja haluaa pitää minusta huolen. Kesken kaiken kuulen taas pikkukiven kolahtavan ikkunaan vasten. Tiedän jo valmiiksi, että se on Hugo ja juoksen avaamaan ikkunan. Siellähän Hugo oli ikkunansa edessä. Hän pyysi minua taas ulos, koska hänellä oli kuulemma tärkeää kerrottavaa.

Tapasimme talojemme edustalla niin kuin aina. Hän halusi tänään viedä minut läheiselle kalliolle. Patikoimme sinne yhdessä iltamyöhään. Ketään muita ei ollut enää ulkona. Ilma oli lämmin, eikä tuullut ollenkaan. Vietimme kalliolla aikaa ja juttelimme. Hetken kuluttua Hugon äänensävy muuttui vielä hellemmäksi ja hän veti taskustaan esille kauneimman rannerenkaan mitä olin ikinä nähnyt. Se oli kultainen ja siro, sitä koristeli kauniit valkoiset timantit, jotka kimmelsivät kauniisti edessämme. Hugo alkoi puhumaan. Hän kertoi minulle, kuinka hämmentynyt oli tänään kuullessaan kaiken mitä minulle oli käynyt. Hän haluaa pitää minusta hyvän huolen ja olla paikalla, jos sairauteni uudistuisi. Lupaa viettää hauskoja päiviä kanssani ja matkustella maailmalla. Hän selitti vielä pitkään, kunnes kysyi minulta isoimman kysymyksen koko elämässäni. Minua jännitti kovasti, mutta sieltä se sitten tuli.

“tuletko vaimokseni?” Hugo kysyi hymy huulilla.

Kaikki varmasti tietää mitä vastasin, sillä vastasin kyllä. Annoimme toisillemme erittäin pitkän halauksen. Se kesti ainakin yli minuutin. Halauksen jälkeen Hugo laittoi sen kauniin rannerenkaan ranteeseeni. Meillä ei ollut kihlasormuksia, vaan rannerenkaat. Hugon mielestä ne ovat uniikit ja kertovat hyvin meidän rakkaudestamme. Olin erittäin onnellinen siitä päivästä lähtien.

Kului puolivuotta ja oli häpäivän aika. Häät olivat todella hienot, mutta ei mitkään suurimmat. Päivä meni täydellisesti. Ainakin olemme molemmat onnellisia nyt.

Kukkatie 9

Vedin perässäni matkalaukkua. Kannoin harteillani ylisuurta reppua, jonka painon alle olin vähällä lyhyistyä. Oli kuitenkin pakko olla vahva, sillä minä olin melkein aikuinen, ja mikä vielä tärkeämpää, olin äiti. Juna-asema oli tupaten täynnä ja ihmislaumat vilisivät ympärillämme. Näin ison ryhmän amerikkalaisia turisteja, jotka nauroivat kovaan ääneen yrittäessään saada selvää suomenkielisestä matkaoppaasta.

Löysin tyhjän istumapaikan ikkunan läheltä. Laskin matkalaukun lattialle, repun viereeni ja tyttäreni syliin. Hengitin syvään. Ainut hyvä asia oli se, että olin vihdoinkin saamassa asunnon, en tietenkään omaksi, mutta vuokra oli juuri ja juuri niin pieni, että pystyin maksamaan sen. Harmi vain, että uusi koti sijaitsi neljän tunnin matkan päässä. Vanhempani eivät omistaneet autoa, vaikka tuskin he olisivat muutenkaan suostuneet viemään meidät. Ainut vaihtoehto oli siis juna.

-Anteeksi, voisitteko antaa rahaa kodittomalle, vanha mies ojensi likaista kättään minua kohti. Hätkähdin, ja pudistin päätäni.

-Mikäs tämän nimi on, mies tutki katseellaan tytärtäni.

-Alina, vastasin. Mies lähti. Katselin, miten hän käveli amerikkalaisten luo. Suljin silmäni, ja uppouduin ajatuksiini.

Kello oli melkein kymmenen, ja minun olisi pitänyt olla kotona jo aikaa sitten. Kyyneleet valuivat poskiani pitkin. Haukkasin muffinssia, mutta siitä tuli vain huonompi olo, joten jätin sen sohvapöydälle. Ystävämme olivat kerääntyneet Sannin kotiin hyvästelemään hänet, koska hän oli muuttamassa pois. Sanni oli paras ystäväni, ja aika lailla ainut sellainen. Tiesin, että tulisimme pitämään yhteyttä, mutta itkin silti. Lopulta lähdin kotiin.

Havahduin kuulutuksen. Junamme olisi pian asemalla. Mietin, miten Sannilla menee. Yhteydenpitomme oli loppunut noin vuoden päästä hänen muutostaan. Se väheni ja väheni, kunnes toivotimme toisillemme ainoastaan hyvää joulua ja syntymäpäivää. Kun juna tuli, kapusimme toiseen kerrokseen, ahtauduimme istumaan lehteä lukevan mummon viereen, vastapäätämmme kaksi noin ikäistäni tyttöä. He tuijottivat ja kuiskailivat toisilleen. Tiesin mitä he tarkoittivat, olin 17, mutta näytin sitäkin nuoremmalta, ja minulla oli lapsi.

Hoipparoimme kömpelösti ulos junasta perässämme mummo ja teinitytöt. Tunsin helpotusta, sillä matka oli takana. Ostin R-kioskilta kulahtaneen sämpylän, ja näykin sitä miettiessäni, miten saisin ostettua huonekaluja uuteen kotiimme. Avasin puhelimeni ja etsin Google-Mapsista talon osoitteen. Ulkona oli kylmä, ja satoi. Minun oli kuitenkin päästävä uuteen kotiin pian, koska vuokranantaja odotti minua. Kävelymatka oli reilut viisi kilometriä.

Uusi kaupunki näytti kolkolta ja sumuiselta. Oli pimeää ja ilma tuoksui jotenkin erilaiselta. Työnsin lastenvaunuja määrätietoisesti eteenpäin. En voinut enää perääntyä. Kaduilla ei ollut paljon ihmisiä, vain yksittäisiä töistä kotiin palaavia aikuisia ja eläkeläisiä kävelyllä. Uusi kaupunki oli kuin sokkelo. Yhtäkkiä puhelimeeni tuli ilmoitus, että akkuni oli loppumassa. Aloin hölkätä, en tiennyt kauan akku kestäisi.

Kymmenen minuutin päästä puhelimen ruutu pimeni. Voi ei! En ollut läheskään perillä! Uskaltaisinko kysyä joltakulta apua? Keltä kysyisin, ihmisiä ei näkynyt mailla halmeilla. Kiersin korttelin. Ei ketään. Aloin vapista. En tiedä johtuiko se kylmästä, pelosta vai surusta. Ehkä tämä kaikki oli virhe, eikä minun olisi pitänyt muuttaa tänne.

Käännyin seuraavasta kulmasta toivoen löytäväni edes bensa-aseman. Sen sijaan päädyin pienen puiston reunaan, jossa loisti kirkas, valomeri. Se oli ilmeisesti paikallinen pieni korttelijuhla, joka oli pystytetty suuren katoksen alle sateelta suojaan. Jäin hetkeksi katselemaan. Kaikki nuo ihmiset näyttivät niin onnellisilta.

Yhtäkkiä joku huusi nimeni, ”Mariia? Onko se todella sinä?”

Säikähdin ja pysähdyin. Väkijoukosta ryntäsi tyttö, jolla oli kirkkaankeltainen takki ja leveä hymy. Se oli Sanni, en voinut uskoa silmiäni. Emme olleet nähneet toisiamme yli neljään vuoteen.

-Sanni, henkäisin epäuskoisena.

-Mitä ihmettä sinä täällä teet tässä kelissä, Sanni kummasteli. -Ja onko sinulla vauva?

Ennen kuin ehdin selittää, muutama muu juhluvieras tuli uteliaana katsomaan mitä oli tekeillä. Kaikki ihastelivat vaunuissa nukkuvaa Alinaa, ja Sanni kyseli kaikenlaista elämästäni, ja ehdotti että tapaisimme seuraavana päivänä.

-Minne sinä olet matkalla, eräs mies kysyi minulta. Kerroin hänelle mitä oli tapahtunut. Mies, taputti myötätuntoisesti olkapäätäni. Sitten hän haki autonsa, ja hyppäsimme kyytiin. Kerroin miehellä osoitteeni, ja pian olimme perillä. Astuin ulos autosta. Rakennus oli vanha, mutta silti kaunis, ja siinä oli punainen ovi. Pihan reunamilla oli keinu. Mies auttoi minua kantamalla matkalaukkuni kolmanteen kerrokseen. Tunsin sydämensä tykyttävän jännityksestä, eikä pelosta.

Käänsin avainta ensimmäistä kertaa. Ovi avautui hiljaiseen, tyhjään asuntoon, mutta se ei näyttänyt ankealta. Ehkä tämä todella olisi uusi alku.

Sinä iltana peittelin Alinan nukkumaan. Hän hengitti tasaisesti ja rauhallisesti. Ennen kuin lähdin, kuiskasin hänen korvaansa: ”kaikki kyllä järjestyy”. Ja tällä kertaa minä todella uskoin siihen.

Kukkatie 13

Aino on 32- vuotias keski-ikäinen nainen. Hänen menneisyytensä syistä hän on todella itsepäinen. Hän on töissä masentavassa toimistossa missä hänelle ali maksetaan, mutta hän ei ole semmoisessa asemassa, että hän voisi lopettaa. Hänellä ei ole yhtään kumppania tai kavereita sillä hän on niin itsepäinen kukaan ei jaksa olla hänen ympärillään.

Aino asuu Kukkatieillä talo 13. Kun Aino muutti Kukkatieillä hän huomasi miltä kaatopaikalta tämä kerrostalo näytti. Kerros talo oli harmaa, joka oli likainen. Vain näistä pari asiasta Aino pystyi päätellä, että rakennus oli vanha tai todella huonossa kunnossa. Ainon huone oli ahdas ja pimeä. Aino ei kuitenkaan pystynyt valittua sillä se oli paikka missä pystyi elätä.

Aurinko nousi klo 5.30. Ainon piti nousta ja valmistautua hänen alimaksettuun työhönsä. Hän teki itselleen halvimmalla valmis tehty kahvin ja laittoi masentavan työasun päälle. Aino teki töitä toksiselle markkinointiyhtiölle, jossa ei ollut maailman paras työympäristö. Hän lähti ovesta ja meni hänen halvalla autonsa kyytiin minkä hän sai käytettynä.

Aino valitettavasti pääsi töihin elossa ja meni sisälle ja käveli omaan pienen koppiin, jossa oli masentavan pieni tietokone ja kynä kotelo. Aino katsoi sivulle hänen

pöytänsä ja näki ison paperi pinon, jonka päällä oli pieni pinkki tarra lappu, jossa luki: "Aino, saa nämä tehtyä ennen huomista." Aino katsoi lappua ja huokaisi niin pitkään kuin mahdollista. Aino tiesi, että hän voisi tietenkin kysyä apua joltain hänen työ kaveriltaan mutta Ainon ylpeys ei sallisi sitä.

Juuri kuin Aino oli istumassa hänen rikkinäiseen tuoliinsa hänen pomonsa tuli ulos hänen omasta toimistostansa ja sanoi kaikille: "Kaikki tulkaa kokous huoneeseen kello 8.00!" Aino ei pystynyt uskoa, miten huonosti hänen päivänsä meni.

Kello 8.00 kaikki menivät kokous huoneeseen sekä Aino. Pomo alkoi puhumaan säällittävän tylsistä asioista, kunnes hän mainitsi jotain, mikä otti Ainon huomion: "Tehkää markkinointi projekti. Se pitää olla valmis 3 päivän kuluttua, kysy apua työkavereiltasi, jos sinulla edes on niitä." Aino tiesi, että hän ei mahdollisesti pystyisi tehdä tätä projektia kolmessa päivässä varsinkin kuin hänellä on kokonainen pino papereita hänen kopissaan, jotka odottavat häntä. Hän myös tiesi, että ainut tapa olisi pyytää apua, mutta Ainon maailmassa se ei ollut vaihtoehto.

Aino käveli hitaasti odottaen, että maapallo tai jumala jotenkin veisi hänet pois mutta tietenkään se ei tapahtunut, Aino ei edes ole uskovainen. Hän istui takaisin pieneen koppiin ja ennen kuin hän sai edes yhden hengähdyksen joku oli hänen takanaan. Hän kääntyi ja siinä seiso Mari. Mari on Ainon mielestä ärsyttäv in ihminen toimistossa

pomon jälkeen. He katsoivat toisiaan hetken, kunnes Mari aloitti keskustelun: "Hei Aino! Huomasin että sinulla on todella paljon töitä rastissa ja ajattelin että jos tarvitset apua? Mielelläni auttaisin!" Aino katsoi Maria silmiin hiljaa. Mari tiesi minkälainen Aino oli tämmöisistä asioista. Ennen kuin Mari pystyi ajatella, Aino sanoi huokaisten: "En Mari, en tarvitse sinun hyödyttö n apuasi." Aino hieroi hänen silmiään kyllästyneenä. Mari katsoi Ainoa pettyneenä ja lähti.

Aino huokaisi ja aloitti työnsä siihen ällöttävän suureen pinoon papereita. Tunnit menivät samalla kuin Ainon selkä meni kipeäksi ja niskat. Hän katsoi kelloa ja se oli jo 18.00. Aino oli vasta puolivälissä papereita ja hän näki, että hän oli ainut toimistossa paitsi Mari. Hän harkitsi pyytää apua Marilta mutta hän ei kehdannut. Sen tuntien ajan

kuin Aino oli tehnyt näitä papereita Mari oli tarjonnut apuaan jo kolme kertaa, mutta Ainon ylpeys huusi että: "Ei!".

Lopulta Aino sai paperit valmiiksi ja kello oli jo 3.00. Hän huokaisi sillä hänen ei edes tarvitsisi lähteä kotiin sillä hänen työpäivänsä muutenkin alkaa kolmen tunnin kulutta. Ja hän ei edes ollut aloittanut hänen markkinointi projektiaan.

Pari päivää meni ja Aino ei tiedä miten, mutta hän sai hänen projektinsa valmiiksi. Oli esittelyn päivä kokous huoneessaan ja kuin muut esittivät heidän projektiaan Aino melkein, nukahti sillä hän ei ollut nukkunut kolmeen päivään. Oli Ainon vuoro hän tuskin nousi ja aloitti esittää hänen työtänsä.

Ennen kuin Aino pystyi edes aloittaa, hän pyörtyi heti maahan nukkumaan. Tästä hetkestä lähtien Aino alkoi kysymään pikkuhiljaa apua sillä hän sai potkut. Mitä Aino oppi tästä? Pitää nukkua enemmän ja olla avomielinen.

Totuus piilee päiväkirjan syvyyksissä

Havahdun puhelimeni herätysääneen, joka täyttää asuntomme joka nurkan. On maanantai. Meinaan jäädä sänkyyn makoilemaan, mutta sitten sisäistän puhelimen näytöltä heijastuvan kellonajan. 7.35. Minun kuuluisi lähteä bussipysäkille tähän aikaan. Hyppään ylös sängystä ja riuhtaisen päälle vanhat farkut, sekä hupparin, jossa on vähän ketsuppia. Juoksen keittiöön, jossa isäni ja pikkusiskoni keittävät puuroa. Nappaan mukaan banaanin, tungen uudet tennarini jalkaan ja sieppaan repun eteisen lattialta. Olen juuri ryntäämässä ovesta ulos, kun kuulen isäni huikkaavan keittiöstä: "Laitahan sitten takki päälle, siellä on vielä aika kylmä!" En ota takkia, vaan paiskaan oven kiinni perässäni. Juoksen henkijieverissä koko matkan koululle, mutta kerkeän kuin kerkeänkin luokkaan juuri kun kellot soivat.

Luokkaan saapuessani huomaan, että pöydät on siirretty toisistaan erilleen ja jalkani pysähtyvät kuin seinään. Meillä on koe. Matikan koe, josta minulla ei ollut tietoaakaan. Istuudun paikalleni, sydämeni tykyttää tuhatta ja sataa. En ole enää varma, mistä syystä. Siitä, että juoksin juuri useita kilometrejä vai siitä, että meillä on matematiikan koe, jotka eivät ole vahvuusalueitani. Käänän katseeni parhaaseen ystävääni, Alinaan. Hän näyttää siltä, että haluaisi murhata minut.

Koko kokeen ajan ajatukseni poukkoilevat Alinasta aamun kiireeseen ja kaikkeen siltä väliltä. En saa yhtäkään laskua laskettua. Tunnin päättyessä suuntaan lokerolleni, koska aamulla siihen ei ollut aikaa. Kävellessäni huomaan, että ympärilläni supatellaan. Tämän ei pitäisi olla erikoista ottaen huomioon, että olemme 14-vuotiaita. Mutta nyt minusta tuntuu, että minä olen keskustelun aiheena.

Kun saavun lokerolleni, Alina odottaa siellä minua. Hän näyttää edelleenkin närkästyneeltä. "Senni! Siis oletko sinä oikeasti sitä mieltä, että minä olen ylidramaattinen?" Alina tivaa. Minusta tuntuu, että sydämeni pysähtyy. Mistä Alina tuon

on saanut tietää, enhän minä ole ikinä maininnutkaan asiaa! Onko hän jokin ajatustenlukija? "Mistä sinä tuollaista?" kysyn hieman hätäisenä. Alina vetää taskustaan pienen lappun ja ojentaa sen minulle. Kauhu valtaa koko kehoni, kun tajuan, että katsomani lappu on peräisin päiväkirjastani. Päiväkirjastani, joka sisältää jokaisen ajatukseni ja salaisuuteni.

Kaikki palaset loksahtavat paikalleen. Ei Alina mitään ajatuksia osaa lukea, vaan joku on päässyt käsiksi päiväkirjaani. Tämä henkilö on repäissyt siitä palasen, jossa kerron Alinan olevan dramaattinen ja livauttanut sen hänen kaappiinsa. Ja aiemmasta supattelusta päätellen Alina ei ole ainoa, joka on vastaanottanut lappun. Muistan kirjoittaneeni päiväkirjaani eilen iltapäivällä meidän pihallamme sijaitsevassa keinussa. Isän huhuillessa minua jätin päiväkirjani kyseiseen keinuun ja kipitin punaisen oven kautta sisään rappukäytävään. Jonkun on täytynyt löytää se ja haluta minulle ongelmia. Mutta kenen ja miksi?

Loppupäivä on täyttä painajaista. Kaikki lappujen vastaanottajat ovat närkästyneitä. He varmaan luulevat, että minä olen niiden takana. No periaatteessa olenkin, mutta tarkoitukseni ei ollut ikinä antaa kenenkään nähdä kirjoituksiani. Viimeisellä tunnilla raapustan vihkooni listaa ihmisistä, jotka voisivat olla asian takana. Pian tunnen olallani koputuksen. "Senni?" ihastukseni, Aamos, katsoo minua sinisillä silmillään. Sydämeni kiittää tuhatta ja sataa, sekä perhoset tanssivat vatsassani. Sitten huomaan mitä Aamos pitää kädessään. Valkoinen revitty paperin pala, jossa on pinkillä glitterkynällä kirjoitettua tekstiä. Ei, ei, ei! Hänkin on saanut oman lappunsa. Nielaisen ja yritän hymyillä. "Niin?" saan sanotuksi. "Siis onko tämä totta? Tykkätkö sinä minusta?" Aamos kysyy hieman ihmeissään. "Ei, ei missään nimessä! Tuo on vaan pikku haaste kaveriltani!" valhe vain livahtaa suustani. "Aa, okei. Niin minä vähän arvelinkin", Aamos vastaa ilmeettömästi ja kääntyy takaisin paikalleen. Mihin sotkuun olen itseni saanutkaan?

Kun vihdoinkin pääsen kotiin, romahdan olohuoneen sohvalle. Miksi tämän kaiken pitää tapahtua juuri minulle? En liiku sohvalla koko iltana, vaan käytän aikani sarjojen katsomiseen. Minun on saatava ajatukseni muualle. Pian kuulen pikkusiskoni Melinan askeleet. "Mitä sinä haluat?" tiuskaisen. "Ajattelin vain tulla katsomaan, että mikä sinulla on hätänä", Melina vastaa. "Ei kuulu sinulle!" kivahtan. Melina katsoo minua hetken mietteliäästi, kunnes kysyy varovasti: "Johtuuko tämä nyt niistä lapuista?" Meinaan kertoa Melinalle uudelleen, että asia ei kuulu mitenkään hänelle, kunnes tajuan jotain. Mistä Melina on kuullut tilanteestani? Hänhän on alakoulussa ja olen varma, että lappuja lähetetään vain minun koululaisilleni. "Siis mistä ihmeestä sinä tiedät tästä koko katastrofista?" painostan vihaisena. Melina näyttää syylliseltä. "No..." "Melina, nyt kakista se ulos! Sinä luit päiväkirjaani, revit siitä paloja ja vielä lähetit ne niille ihmisille, joista kirjoitin!" minä puoliksi huudan. "No ehkä! Mutta sinä et antanut minun käyttää meikkejäsi!" Melina yrittää perustella tekojaan. Joudun ottamaan pari syvää henkeä. "Melina rakas. Ei näin tehdä! Tajuatko, missä tilanteessa nyt olen!" Melina näyttää todella syylliseltä ja raivoan hänelle vielä hetken, kunnes hän on oppinut teoistaan.

Parin viikon jälkeen tilanne on rauhoittunut ja oppilaat ovat löytäneet uuden juoruamisen aiheen. On perjantai aamu, ilma on lämmin ja keväinen. Olen juuri lähtemässä kouluun, kun kuulen puhelimeni soivan. Juoksen huoneeseeni ja näen soittajan olevan Alina. Hän on pitänyt minulle viimeiset pari viikkoa mykkäkoulua. Päiväkirjassani oleva kommentti Alinan ylidramaattisuudesta ei siis ollut liioittelua. "Moi", vastaan puheluun hieman epäilevästi. "Moi, haluaisitko mennä yhtä matkaa kouluun? Ja sitten koulun jälkeen voitaisiin vaikka käydä jäätelöllä" Alina kysyy varovasti. "Ai nytkö sinun mykkäkoulusi loppui?" kysyn samalla kun palmikoin tumman ruskeita hiuksiani letille. "Joo, minä olen todella pahoillani. Kyllä tiedän olevani aika dramaattinen", Alina vastaa hieman nolostuneena. "Minäkin olen pahoillani. Ei se minua oikeasti häiritse. Kun kirjoitin asiasta, minulla oli huono päivä", minäkin pahoittelen. "Unohdetaanko vaan tämä koko juttu?" Alina kysyy toiveliaana. Minä suostun ja lopetan puhelun helpottuneena.

Astelllessani ulos puisen kerrostalon ovesta näen talonyhtiömme pihalla tutun hahmon. Sykkeeni kiihtyy välittömästi. Aamos astelee luokseni ja kohtaamme keinun kohdalla. “Moi Senni”, hän sanoo vähän ujosti. “Moi, mitä sinä täällä teet?” vastaan yrittäen kuulostaa mahdollisimman normaalilta. “No ajattelin tulla kysymään yhtä juttua, mikä minun on pitänyt kysyä sinulta jo tosi kauan. Tiedän, että se sinun lappusi oli vaan jokin vitsi, mutta...” “Ei se ollut vitsi” keskeytän hänet hetken mielihoiteesta. Aamos katsoo minua hämmästyneenä. “Se lappu oli peräisin päiväkirjastani. Olen pitänyt sinusta jo pari vuotta, mutta en ikinä olisi uskaltanut tehdä asialle mitään. Sitten pikkusiskoni meni kiusanmielessä repimään päiväkirjastani kohtia ja lähettämään ne lappuset henkilöille, joista kirjoitin”, selitän pikaisesti. “Ihanko totta?” Aamos kysyy niin kuin hän ei voisi uskoa kuulemaansa. “Minäkin pidän sinusta!” hän paljastaa. Nyt on minun vuoroni olla ällikällä lyöty. Eihän tämä voi olla totta!

Aamos ja minä sovimme, että menemme huomenna leffaan yhdessä. Koko juttu tuntuu mahdottomalta, aivan kuin kaikki olisi vain unta. Olen kuitenkin nipistänyt käsivarttani niin monta kertaa, että tämän täytyy olla totta. Aamoksen ja minun hyvästeltyä juoksen hilpeänä Alinan talolle. Kävellessämme kouluun kerron hänelle kaiken. Kikatamme koko matkan ja olen niin kiitollinen, että sain parhaan ystäväni takaisin. Kaikki tuntuu taas olevan paikallaan. Ehkä tämä koko päiväkirjahärdelli ei ollutkaan niin huono juttu.

Öiset teekutsut (Kukkatie 14)

Kukkatien talon ylimmässä kerroksessa asuu pitkä nuorehko nainen Theodora. Hänellä on kalpea iho ja hänen tummat punertavat hiukset liehuvat hänen käyskennellessään talon käytävillä. Hänen vaatekaappinsa huokuu persoonallisuutta. Se on täynnä pitkiä maassa laahaavia hameita, pitsillä ja röyhelöllä koristeltuja paitoja, tiukkoja jopa armorimaisia keskiaikaisia korsetteja sekä erivärisiä sukkahousuja. Hänen pitkät kyntensä on maalattu jokainen eri värillä.

Theodora on hiljainen ja liikuskelee talon rappukäytävässä aavemaisesti. Muut talon asukkaat pitävät tätä kummallisena. Osa naapureista jopa pelkää häntä. Jos hänelle erehtyy puhumaan alkaa hän horisemaan kummituksista ja paranormaaleista asioista. Äänistä, kokemuksista, hahmoista, muistelmista, joista on vaikea tietää, puhuuko hän totta.

Hänen asuntonsa on suorastaan eriskummallinen. Hänen asuntonsa huoneissa on paljon outoja kulmia ja seinät ovat päällystetty erivärisillä kirjavilla tapeteilla. Hän keräilee paljon outoja asioita kuten hampaita, noppia ja taskukelloja, jotka hän purkittaa ja laittaa keittiönsä hyllylle. Olohuoneessa on vanha tikittävä kaappikello, joka kulkee takaperin. Hänen asunnossaan on monta kattokruunua, joita koristavat monenlaiset jalokivet. Vanhoja kynttilöitä löytyy asunnon jokaisesta huoneesta.

On torstai, kello on jo yli yhdentoista. Theodora odottaa vielä muutaman minuutin ja ottaa kynttilän läheiseltä lipastolta. Hän liikehtii olohuoneen poikki isolle ikkunalle ikään kuin tanssahdellen ja avaa sen vaivattomasti.

Hän astuu ulos ikkunastaan sen ulkopuolella olevalle ikkunalaudalle, siitä hän kiipeää katolle. Hän kävelee kynttilän kanssa katolla edestakaisin katon päädystä päätyyn tasan 12 kertaa korkokengät kopisten ennen kuin hän nyökkää tyytyväisenä ja palaa takaisin ikkunalle, kiiveten siitä sisälle. Sisällä hän asettaa kynttilän takaisin lipastolle ja istahtaa huoneen nurkassa olevaan tummanpunaiseen tuoliin. Kaikki talossa pitävät häntä hulluna.

Kukaan ei usko häntä, kun hän kertoo kuulevansa ääniä tai näkevänsä aaveita. Totuus on, että kyseiset asiat ovat piinanneet häntä lapsesta asti. Hän on nähnyt aaveita, kuullut ääniä sekä tuntenut selittämättömiä asioita, jotka on vain lakaistu maton alle. Hänellä ei lapsuudessa ole ollut ystäviä ja jopa hänen vanhempansa pitivät häntä kummallisena.

Theodora muistaa kuinka kerran ollessaan yksin kotona katsomassa televisiota, hän näki pitkän kasvottoman hahmon seisomassa viereisessä huoneessa. Se seisoi

ovenpielessä hetken ja lopulta katosi. Siitä päivästä lähtien hänelle on tapahtunut vain enemmän ja enemmän outoja asioita.

Pahinta on se, ettei kukaan usko häntä. Hänellä ei ole ystäviä eivätkä hänen vanhempansa juurikaan pidä yhteyttä häneen enää. Theodora on siis aina yksin muutamia naapureiden tapaamisia rappukäytävässä lukuun ottamatta. Koko elämänsä aikana hänellä on ollut yksi ystävä. Tyttö nimeltä Clementine. Hän ja Theodora olivat parhaita ystäviä. He jakoivat tarinoitaan ja kokemuksiaan keskenään. Kaikki oli hyvin, kunnes Clementine sairastui vakavasti. Muutaman vuoden jälkeen hän menehtyi. Theodora on tottunut olemaan yksin, mutta joskus hän kaipaa jotakuta kelle puhua.

Seuraava päivä menee vauhdilla. Perjantai iltana hän tekee saman kuin aina. Hän odottaa, että kello on muutaman minuutin yli yksitoista ennen kuin hän nappaa kynttilän lipaston päältä ja suuntaa ikkunalle avaten sen. Kiivetessään katolle hän aistii jotain. Joku tuntuu oudolta. Hän katselee ympärilleen ja huomaa toisella puolella kattoa naisen siluetin. Theodora lähestyy tätä hiljaisin askelin. Kuunvalo heijastuu naisen oransseista kiharista lainehtivista hiuksista. Theodora pysähtyy hetkeksi. Nuo hiukset muistuttavat häntä jostakusta.” *Clementine*” hän kuiskaa itselleen.

Nainen kääntää päänsä ja huomaa Theodoran. ”Hei!” hän sanoo ja kallistaa päätään hieman säikähtäneen näköisenä. ”Hei,” Theodora vastaa hieman pettyneenä hänen naamansa nähtyään. Hän ei ole Clementine. Nainen hymyilee ja kysyy ”Mikä sattuu olemaan nimesi?” Theodora on yllättynyt siitä, että joku oikeasti puhuu hänelle. ”Theodora,” hän vastaa. Hänen äänensä on tasainen ja rauhallinen. ”Theodora,” hän toistaa kuin maistaen nimeä kielellään. ”Onpa kaunis nimi!” hän hihkaisee ”Olen Magnolia.”

Magnolia nousee seisomaan. Hänen pitkät hiuksensa liehuvat tuulen mukana. ”Mitä teet katolla tähän aikaan yöstä?” Magnolia kysyy. Theodora katsoo kaupungin valoja ja

huokaisee ”Kuuntelen ääniä, talolla on tapana puhua öisin” Theadora sulkee silmänsä katuen sanomaansa heti. ”Hän varmaan ajattelee, että olen hullu niin kuin kaikki muutkin.” Theadora ei edes katso Magnoliaa odottaen hänen tuomintaansa. ”Kerro lisää!” Magnolia pyytää. Hän näyttää kiinnostuneelta. Theadora vilkaisee häntä kummastuneena. ”Olisitko kiinnostunut öisistä teekutsuista” Magnolia pohtii hetken ja tokaisee ”Toki, mutta juon pelkästään jääteetä.” Theadora hymyilee. ”Löytyy minulta sitäkin!” Hän hymähtää.

Magnolia ottaa iloisesti harppauksen eteenpäin melkein kompastuen oman mekkonsa helmaan. Theadora palaa takaisin asuntonsa ikkunalle Magnolia perässään. He kapuavat sisälle. Magnolia katselee ympärilleen uteliaisena. Asunto tuoksui puuterille sekä palaneelle sokerille. He istuvat pöydän ääreen ja juovat jääteetä keskustellen kaikesta. He puhuvat esimerkiksi aaveista, yksinäisyydestä ja muista aiheista, joihin he pystyvät samaistumaan. He kuuntelevat toisiaan. Ensimmäisen kertaa moneen vuoteen Theadora tuntee olonsa vähemmän yksinäiseksi. Ilta venyy pitkäksi ja muutaman tunnin päästä hän nukahtaa pää pöytää vasten.

Kun hän herää, on jo aamu. Magnoliaa ei näy missään. Pöydällä olleet lasit ovat kadonneet eikä jäätee purkkiakaan näy missään. ”*oliko kaikki vain unta?*” Theadora miettii. Hän tuntee olonsa pettyneeksi. ”luulin jo saaneeni ystävän,” Hän kuiskaa. Hän nousee ylös tuolistaan ja kävelee olohuoneen ikkunalle. Auringon kirkkaat valonsäteet tuovat väriä asuntoon. Ulko-oven takaa kuuluu ääntä. Se on kuin korkokenkien kopinaa. Theadora kääntyy katsomaan ovelle päin. Yhtäkkiä postiluukusta sujahtaa kirje. Se tippuu eteisen kuluneelle ovimatolle. Theadora kävelee ovelle ja kyyristyy poimien kirjeen maasta. Theodoran kasvoille nousee hymy, kun hän lukee kirjeen kuoreen kirjoitetun tekstin. ”*ystävälleni Theodoralle -Magnolia*”